

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Ikuisesti yhdessä

TAMMI

JULIA QUINN:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätetty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

JULIA QUINN

BRIDGERTON

Ikuisesti yhdessä

SUOMENTANEET

SUSANNA HIRVIKORPI, SIIRI HORNSBY,

LAURA LIIMATAINEN JA PIA SALO

TAMMI

HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

The Bridgertons: Happily Ever After ilmestyi Yhdysvalloissa 2013.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2013

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Susanna Hirvikorpi, Siiri Hornsby,

Laura Liimatainen, Pia Salo ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4617-8

*Lukijoilleni,
jotka eivät koskaan lakanneet kysymästä:
"Mitä seuraavaksi tapahtui?"*

*Sekä Paulille,
joka ei koskaan lakannut sanomasta:
"Loistava idea!"*

Sisällysluettelo

Salainen sopimus: <i>Yllätyksiä</i>	11
Yllättävä rakkaus: <i>Kieroilua krokettikentällä</i>	43
Naamiaisten kaunotar: <i>Kirkkoherra vieraisilla</i>	69
Hurmurin valloitus: <i>Keskusteluja ystävien kesken</i>	97
Kirjeystävä: <i>Toivomus täbdenlennolle</i>	129
Vastustamaton kiusaus: <i>Kevään kosketus</i>	153
Kätketty perintö: <i>Ympyrä sulkeutuu</i>	185
Väärä sulhanen: <i>Onnekkaita naisia</i>	211
<i>Violetin tarina</i>	241

Hyvä lukija,

oletko koskaan miettinyt, mitä lempihahmoillesi tapahtuu kirjan viimeisen sivun jälkeen? Oletko koskaan toivonut, että lempikirjasi jatkuisi vielä yhden luvun verran? Minä olen, ja lukijoiden kanssa käymieni keskustelujen perusteella en ole yksin. Niinpä lukemattomien pyyntöjen jälkeen palasin Bridgertonien maailmaan ja kirjoitin nämä kertomukset, jotka jatkavat kirjojen tarinaa.

Jos et ole vielä lukenut Bridgerton-romaaneja, nyt seuraa varoituksen sananen: kertomukset saattavat tuntua hieman järjettömiltä, jos ei tunne kirjojen tapahtumia. Mikäli olet lukenut Bridgerton-romaanit, toivon, että nautit näiden tarinoiden lukemisesta yhtä paljon kuin minä niiden kirjoittamisesta.

Lämpimin terveisin
Julia Quinn

Salainen sopimus: Yllätyksiä

Puolivälissä *Salaista sopimusta* Simon ei suostu ottamaan vastaan edesmenneen, etäiseksi jääneen isänsä hänelle kirjoittamia kirjeitä. Daphne ennakoi Simonin jonain päivänä muuttavan mielensä, ottaa kirjeet ja piilottaa ne. Kirjan lopussa Daphne tarjoaa kirjeitä Simonille, mutta tämä päättää olla avaamatta niitä. Alun perin näin ei pitänyt käydä, sillä suunnitelmieni mukaan kirjeiden piti sisältää jotakin suurta ja tärkeää. Mutta kun Daphne tarjosi kirjenipun miehelleen, ymmärsin, ettei Simonin tarvinnut lukea isänsä sanoja. Vihdoin sillä ei enää ollut väliä, mitä edesmennyt herttua oli hänestä ajatellut.

Lukijat halusivat tietää, mitä kirjeissä sanottiin, mutta minun täytyy tunnustaa, etten itse juuri piitannut niiden sisällöstä. Sen sijaan minua kiinnosti se, mikä saisi Simonin lukemaan ne...

Yllätyksiä

Daphne Basset ei ollut koskaan ollut haka matematiikassa, mutta hän osasi kyllä laskea kolmeenkymmeneen. Sitä kauempaa ei tavallisesti kulunut hänen vuotojensa välillä. Nyt Daphne tuijotti pöytäkalenteriaan ja pääsi laskuissaan neljäänkymmeneenkolmeen päivään. Hänellä oli syytä huolestua.

”Mahdotonta”, Daphne sanoi kalenterilleen puoliksi odottaen sen vastaavan. Hän istui hitaasti alas ja yritti muistella edellisten kuuden viikon tapahtumia. Kenties hän oli laskenut väärin. Hänellä oli ollut vuotoa vierailulla äitinsä luona. Silloin oli ollut 25. ja 26. maaliskuuta, mikä tarkoitti... Daphne laski uudestaan, tällä kertaa etusormellaan kalenterin ruutuja tökkien.

Neljäkymmentäkolme päivää.

Hän odotti lasta.

”Voi taivas.”

Kalenterilla ei taaskaan ollut sanottavaa.

Ei se voinut olla totta. Hänhän oli neljäkymmentäyksivuotias. Ei tietenkään ollut ennenkuulumatonta maailmanhistoriassa, että neljäkymmentäkaksivuotias nainen synnyttäisi, mutta Daphne oli saanut lapsen viimeksi seitsemäntoista vuotta sitten. Väliin oli mahtunut seitsemäntoista vuotta varsin miellyttävää fyysillistä kanssakäymistä aviomiehen kanssa, eivätkä he tuona aikana olleet tehneet mitään, siis yhtikäs mitään, estääkseen lapsen tulon.

Daphne oli olettanut, ettei ollut enää hedelmällinen. Hän oli saanut neljä lasta nopeaan tahtiin, yhden vuodessa neljän ensimmäisen avioliittovuoden ajan. Mutta sen jälkeen... ei mitään.

Hän oli yllättynyt tajutessaan kuopuksensa ensimmäisillä syntymäpäivillä, että ei ollut uudestaan raskaana. Sitten pienokainen oli täyttänyt kaksi, sitten kolme, ja Daphnen vatsa oli pysynyt litteänä. Hän oli katsonut lapsilaumaansa – Ameliaa, Belindaa, Carolineaa ja Davidia – ja päättänyt, että häntä oli siunattu jo yli äyräiden. Heillä oli neljä tervettä ja vahvaa lasta, mukaan lukien reipas pikkupoika, joka jonain päivänä astuisi isänsä saappaisiin Hastingsin herttuana.

Daphne ei ollut myöskään erityisemmin nauttinut raskausajasta. Nilkat olivat turvonneet ja posket pullottaneet, ja ruoansulatus oli toiminut tavalla, jota hän ei missään nimessä halunnut kokea uudestaan. Hän mietti Lucy-kälyään, joka hehkui aina lasta odottaessaan. Se oli hyvä, sillä Lucy kantoi parhaillaan viidettä lastaan, hän oli neljännellätoista kuulla.

Tai todennäköisesti yhdeksännellä kuulla. Mutta Daphne oli nähnyt Lucyn vain pari päivää aiemmin, ja tämä näytti siltä kuin menossa olisi neljästoista kuukausi.

Lucy oli valtava. Jättiläismäinen. Mutta siitä huolimatta hän hehkui, ja hänen nilkkansa olivat huomattavan sirot.

”En minä voi odottaa lasta”, Daphne sanoi ja laski kätensä litteälle vatsalleen. Ehkä verenvuoto oli loppunut pysyvästi. Neljäkymmentäyksi oli varsin nuori, mutta naisen elämän suuri muutos ei ollut asia, josta puhuttiin. Kenties oli tavanomaista, että naisen kuukausittainen vuoto lakkasi neljäkymmenen vuoden iässä.

Hänen pitäisi olla iloinen. Kiitollinen. Verenvuotohan oli kamala riesa.

Hän kuuli askelten lähestyvän käytävällä ja sujautti pika-vauhkia kirjan kalenterin päälle, vaikkei tiennytkään, mitä yritti peitellä. Kyseessähän oli vain kalenteri. Siinä ei ollut suurta punaista rastia, jonka vieressä luki ”vuosin verta”.

Daphnen aviomies marssi huoneeseen. ”Hyvä, täällähän sinä oletkin. Amelia etsii sinua.”

”Minuako?”

”Ainakin toivon ja rukoilen, ettei hän etsi minua”, Simon vastasi.

”Voi sentään”, Daphne mutisi. Tavallisesti hän olisi keksinyt nokkelamman vastauksen, mutta nyt hän ei osannut ajatella muuta kuin mahdollista raskautta tai mahdollisesti kovaa vauhtia lähestyvää vanhuutta.

”Asia liittyi johonkin leninkiin.”

”Vaaleanpunaiseen vai vihreään?”

Simon tuijotti vaimoaan. ”Kysytkö todella minulta?”

”Niin, ethän sinä tietenkään tiedä”, Daphne sanoi hajamielisesti.

Simon painoi sormet ohimoilleen ja lysähti läheiseen tuoliin.

”Milloin Amelia menee naimisiin?”

”Sitten kun on kihlautunut.”

”Ja milloin se tapahtuu?”

Daphne hymyili. ”Häntä kosittiin viime vuonna viidesti. Sinähän se vaadit, että hän odottaa rakkausavioliittoa.”

”Enkä kuullut sinulta poikkipuolista sanaa.”

”Koska en sanonut sellaista.”

Simon huokaisi. ”Miten kävikin niin, että meillä on kolme tytärtä avioliittomarkkinoilla samaan aikaan?”

”Syy lienee ututtera lisääntyminen avioliittomme alkuaikoina”, Daphne näpäytti, mutta muisti sitten pöytäkalenterinsa. Sen, jossa hän näki sielunsa silmin punaisen ison rastin.

”Vai ututtera?” Simon vilkaisi avointa ovea. ”Kiinnostava sanavalinta.”

Daphne vilkaisi aviomiehensä ilmettä ja tunsi punastuvansa. ”Nyt on keskipäivä!”

Simonin huulille nousi hitaasti virnistys. ”En muista sen estäneen meitä, kun olimme ututteruutemme huipulla.”

”Jos tytöt tulevat yläkertaan...”

Simon oli hetkessä jaloillaan. ”Lukitsen oven.”

”Taivaan vallat, hehän arvaavat heti.”

Simon naksautti oven päättäväisesti lukkoon ja kääntyi Daphneen päin kulmakarva kohollaan. ”Ja kenenkäs syytä se on?”

Daphne vetäytyi aavistuksen taaksepäin. ”En todellakaan aio lähettää tyttäriäni miehelään yhtä toivottoman tietämättöminä kuin itse olin.”

”Olit hurmaavan tietämätön”, Simon mutisi ja asteli huoneen halki ottaakseen vaimoa kädestä.

Daphne salli Simonin vetää hänet seisaalleen. ”Muistaakseni et pitänyt sitä kovin hurmaavana, kun luulin, että olet impotentti.”

Simon vavahti. ”Monet asiat elämässä ovat hurmaavampia jälkeenpäin muisteltuina.”

”Simon...”

Mies hieroi nenäänsä Daphnen korvaa vasten. ”Daphne...”

Simonin suu liikkui Daphnen kaulalla, ja hän tunsi sulavansa. He olivat olleet aviossa kaksikymmentäyksi vuotta, ja silti...

”Vedä edes verhot eteen”, hän mutisi. Ei sillä, että kukaan näkisi sisään niin kirkkaassa auringonpaisteessa, mutta Daphne tuntisi olonsa mukavammaksi verhot kiinni. He olivat sentään keskellä Mayfairia, ja kuka tahansa heidän tuttavistaan saattaisi kävellä ohi.

Simon suorastaan ryntäsi ikkunalle, mutta sulki vain valo-verhon. ”Haluan katsella sinua”, hän sanoi poikamaisesti hymyillen.

Ja sitten Simon järjesti tilanteen huomattavan nopeasti ja ketterästi niin, että saattoi katsella vaimoan tämän kaikessa kauneudessa. Daphne makasi vuoteella ja voihki pehmeästi, kun Simon suuteli hänen polvitaivettaan.

”Voi Simon”, Daphne huokaisi. Hän tiesi tarkalleen, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Simon nousisi ylemmäs suudellen ja nuollen.

Ja hän teki sen *niin* hyvin.

”Mitä mielessäsi liikkuu?” Simon kuiskasi.

”Juuri nyt vai?” Daphne räpytteli silmiään palatakseen todellisuuteen. Simonin kieli kulki Daphnen vatsan ja jalan välisessä taiteudessa, ja Simonko luuli, että Daphne pystyi ajattelemaan.

”Tiedätkö, mitä minun päässäni liikkuu?” Simon kysyi.

”Jos se ei liity minuun, niin olen todella pettynyt.”

Simon naurahti ja liikkutti päätään niin, että ylettyi suukot-tamaan kevyesti Daphnen napaa. Sitten hän siirtyi Daphnen

viereen ja kosketti huulillaan pehmeästi Daphnen huulia. ”Ajattelin, kuinka upeaa on tuntee toinen näin läpikotaisin.”

Daphne kurotti syleilemään Simonia. Hän ei voinut sille mitään. Hän hautasi kasvonsa Simonin lämpimään kaulaan, hengitti miehen tuttua tuoksua ja sanoi: ”Minä rakastan sinua.”

”Minä palvon sinua.”

Pitikö Simon tätä kilpailuna? Daphne vetäytyi pois päin sen verran, että sai sanotuksi: ”Minä tykkään sinusta.”

Simon kohotti kulmakarvaansa. ”Vai tykkäät sinä minusta?”

”En keksinyt parempaakaan näin lyhyellä varoitusajalla.” Daphne kohautti kevyesti olkiaan. ”Ja sitä paitsi minä tykkään sinusta.”

”Olkoon menneeksi.” Simonin katse tummui. ”Minä jumaloin sinua.”

Daphne suu avautui. Hänen sydämensä jyskytti ja heitti sitten kuperkeikan. Hän oli menettänyt kykynsä keksiä synonyymeja. ”Taisit voittaa”, hän sanoi niin käheällä äänellä, ettei ollut tunnista sitä.

Simon suuteli Daphnea uudestaan, ja suudelma oli kuuma, polttava ja tuskallisen suloinen. ”Tiedän.”

Daphnen pää retkahti taaksepäin, kun Simon siirtyi taas suutelemaan hänen vatsaansa. ”Sinun pitää silti jumaloida minua”, Daphne sanoi.

Simon liikkui alemmas. ”Siinä suhteessa, teidän armonne, olen aina uskollinen palvelijanne.”

Ja se oli viimeinen asia, jonka kumpikaan heistä sanoi varsin pitkään aikaan.

Useita päiviä myöhemmin Daphne tuijotti taas kalenteriaan. Hänen viimeisimmästä vuodestaan oli neljäkymmentäkuusi päivää, eikä hän ollut vielä sanonut mitään Simonille. Hän tiesi, että hänen pitäisi kertoa, mutta se tuntui ennen aikaiselta. Vuodon puuttumiselle saattoi olla toinenkin syy, joka palasi mieleen heti, kun hän muisteli edellistä tapaamista äitinsä kanssa. Violet Bridgerton oli jatkuvasti löyhytellyt itseään viuhkalla ja inttänyt,

että oli tukahduttavan kuuma, vaikka Daphnesta lämpötila oli ollut sangen miellyttävä.

Kun Daphne oli kerran erehtynyt pyytämään sytyttämään takkaan tulen, Violet oli peruuttanut käskyn niin kiihkeästi, että Daphne puoliksi odotti äitinsä varjelevan tulisijaa hiilihanko kädessään.

”Älä sytytä edes tulitikkua”, Violet oli jylissyt.

Daphne oli vastannut viisaasti: ”Taidan hakea hartiahuivin.” Hän oli vilkaissut äitinsä sisäkköä, joka oli hytissyt takan vieressä. ”Ehkä sinunkin pitäisi.”

Mutta ei Daphnella ollut kuuma. Hänestä tuntui...

Hän ei tiennyt, miltä hänestä tuntui. Oikeastaan täysin taval-
liselta. Mikä oli epäilyttävää, sillä hän ei ollut koskaan aiemmin tuntenut oloaan tavalliseksi odottaessaan lasta.

”Äiti!”

Daphne käänsi kalenterin alassuin ja nosti katseensa kirjoitus-
pöydästä juuri sopivasti. Hänen toiseksi vanhin tyttärensä
Belinda pysähtyi huoneen ovelle.

”Tule sisään”, Daphne sanoi kiitollisena siitä, että sai muuta
ajateltavaa.

Belinda istuutui nojatuoliin ja kohdisti sinisten silmiensä
katseen suoraan äitiinsä. ”Sinun pitää tehdä jotakin Carolinelle.”

”Vai minunko pitää?” Daphne vastasi sanaa ”minun” hitusen
painottaen.

Belinda ei kiinnittänyt huomiota sarkasmiin. ”Jos Caroline
ei lakkaa jankuttamasta Frederick Snowe-Mann-Formsbysta,
menetän järkeni.”

”Etkö voi vain olla kiinnittämättä häneen huomiota?”

”Pojan nimi on Frederick Snowe-Mann-Formsby. Siis
Lumiukko-Formsby!”

Daphne räpytteli silmiään.

”Lumiukko, äiti! Lumiukko!”

”Se on harmillista”, Daphne myöntyi. ”Mutta älä unohda, lady
Belinda Basset, että sinuakin voitaisiin verrata varsin roikku-
poskiseen basset-koiraan.”

Belindan ilme kovettui, ja kävi heti selväksi, että häntä oli tosiaan joskus verrattu bassettiin.

”Voi ei”, Daphne sanoi hieman yllättyneenä siitä, ettei Belinda ollut koskaan maininnut mitään. ”Olen niin pahoillani.”

”Siitä on jo kauan”, Belinda sanoi niiskaisten. ”Ja vakuutan, etten salli kenenkään sanoa sitä toiste.”

Daphne puristi huulensa yhteen ja yritti olla nauramatta. Ei todellakaan ollut sopivaa kannustaa lapsia nyrkkitappeluihin, mutta koska Daphne itse oli taistellut tiensä aikuiseksi seitsemän sisaruksen kanssa, joista neljä oli poikia, hän ei voinut muuta kuin kuiskata: ”Hienosti hoidettu.”

Belinda nyökkäsi ylpeänä ja kysyi: ”Puhutko siis Carolinen kanssa?”

”Mitä haluat minun sanovan?”

”En tiedä. Mitä sinä nyt yleensä sanot. Se tuntuu aina tepsivän.”

Daphne oli varma siitä, että sanoihin oli piilotettu kohteliaisuus, mutta ennen kuin hän ehti pilkkoa Belindan sanoman palasiksi, hänen vatsansa möyri epämiellyttävästi. Sitten vatsaa kouristi ja sitten –

”Suo anteeksi!” Daphne ulvahti ja ehti pesuhuoneeseen parhiksi tarttuakseen yöastiaan.

Taivaan talikynttilät. Ei hänen verenvuotonsa ollut lakannut loppuiäksi. Hän odotti lasta.

”Äiti?”

Daphne heilautti kättään Belindalle yrittäen saada tämän poistumaan.

”Äiti? Onko kaikki hyvin?”

Daphne antoi taas ylen.

”Haen isän”, Belinda julisti.

”Älä!” Daphne lähes kiljaisi.

”Johtuuko se kalasta? Koska minusta se maistui hieman epäilyttävältä.”

Daphne nyökkäsi ja toivoi selviänsä tilanteesta sillä.

”Mutta hetkinen, ethän sinä syönyt kalaa. Muistan sen varsin tarkasti.”

Piru periköön Belindan ja hänen kirotnun tarkkuutensa.

Tunne ei ollut kaikista äidillisin, mielti Daphne yökätessään taas yöastiaan, mutta hän ei tuntenut oloaan kovinkaan laupiaaksi.

”Sinä söit kyyhkyä. Minä söin kalaa, samoin kuin David, mutta sinä ja Caroline söitte vain kyyhkyä. Isä ja Amelia taisivat syödä molempia, ja me kaikki söimme keittoa, vaikka –”

”Lopeta!” Daphne rukoili. Hän ei halunnut puhua illallisesta. Pelkkä ruoan mainitseminenkin...

”Minun lienee parasta hakea isä”, Belinda sanoi taas.

”Ei, kaikki on hyvin”, Daphne huoahhti ja heilutteli edelleen kättään tarkoituksenaan saada tytär poistumaan. Hän ei halunnut Simonin näkevän häntä tässä kunnossa. Simon tietäisi heti, mistä oli kysymys.

Tai paremminkin hän tietäisi, mitä tulisi tapahtumaan pian – noin seitsemän ja puolen kuukauden kuluttua.

”Olkoon menneeksi, mutta ainakin haen kamarineitisi”, antoi Belinda periksi. ”Sinun pitäisi mennä vuoteeseen.”

Daphne oksensi jälleen.

”Sitten kun olet lopettanut”, Belinda tarkensi. ”Sinun pitäisi mennä vuoteeseen, kun olet lopettanut... tuon.”

”Hyvä on, hae kamarineitini”, Daphne myöntyi vihdoin. Maria päättelisi totuuden saman tien, mutta ainakaan hän ei sanoisi sanaakaan perheelle eikä muulle palvelusväelle. Ja mikä tärkeintä, Maria tietäisi, mikä kohentaisi Daphnen oloa. Lääke maistuisi kammottavalta ja haisisi vielä hirveämmältä, mutta rauhoittaisi vatsaa.

Belinda kiiruhti pois, ja kun Daphne oli varma siitä, että vatsa oli täysin tyhjä, hän raahautui vuoteeseen. Hän pysytteli niin paikallaan kuin osasi – pieninkin liike sai hänet tuntemaan olonsa merisairaaksi. ”Olen liian vanha tähän”, Daphne huokaisi, sillä hän oli. Varmastikin hän oli liian vanha. Jos tutut merkit pitäisivät paikkansa – eikä ollut mitään syytä uskoa, että tämä odotus poikkeaisi neljästä edellisestä – hän olisi pahoinvoinnin vanki ainakin seuraavat kaksi kuukautta. Ruoanpuute pitäisi

hänet solakkana, mutta se kestäisi vain keskikesään saakka. Sen jälkeen hän paisuisi kaksinkertaiseksi käytännössä katsoen yhdessä yössä. Sormet turpoaisivat niin, ettei hän pystyisi enää pitämään sormuksia, yhdetkään kengät eivät mahtuisi jalkaan, ja portaiden nouseminenkin saisi hengästymään.

Daphnesta tulisi elefantti. Kaksijalkainen elefantti, jolla on kastanjanruskeat hiukset.

”Teidän armonne!”

Daphne ei pystynyt kohottamaan päätään, joten hän nosti vain kättään ja tervehti Mariaa säällittävästi hiljaisuudessa. Maria seisoi nyt Daphnen vuoteen vierellä ja tuijotti emäntäänsä kasvoillaan ilme, joka oli kauhistunut...

...mutta muuttui nopeasti epäileväksi.

”Teidän armonne”, sanoi Maria uudestaan, mutta tällä kertaa niin, että Daphne tiesi hänen olevan tilanteen tasalla. Maria hymyili.

”Tiedän”, Daphne sanoi. ”Tiedän.”

”Kerroitteko jo herttualle?”

”En vielä.”

”Ette pysty pitämään tätä salassa kauaa.”

”Hän lähtee iltapäivällä muutamaksi yöksi Clyvedoniin”, sanoi Daphne. ”Kerron hänelle, kun hän palaa.”

”Teidän pitäisi kertoa hänelle nyt”, sanoi Maria. Kun on saman ihmisen palveluksessa kaksikymmentä vuotta, saa vapauden puhua suoraan.

Daphne nousi varovasti istuma-asentoon, mutta joutui matkalla pysähtymään hetkeksi tyynnyttääkseen pahoinvoinnin aallon. ”Ehkä se ei kestä”, Daphne sanoi. ”Minun iässäni se on yleistä.”

”Luulen, että se on jo kestäväällä pohjalla”, Maria sanoi. ”Oletteko katsonut peiliin?”

Daphne pudisti päätään.

”Olette vihreä.”

”Se ei ehkä –”

”Lasta ei voi antaa ylen.”

”Maria!”

Maria risti käsivarret rinnalleen ja katsoi Daphnea terävästi. Daphne tiesi, että Maria oli oikeassa.

”Jos lapsi ei selviäisi, ette tuntisi oloanne noin huonoksi”, Maria sanoi hieman lempeämmin. ”Äitini sai kahdeksan lasta minun jälkeeni ja menetti neljä alkuvaiheessa. Hänellä ei ollut koskaan, ei kertaakaan pahoinvointia, jos raskaus meni myöhemmin kesken.”

Daphne huokaisi ja nyökkäsi sitten, myönsi vastahakoisesti ymmärtävänsä asian. ”Aion silti odottaa”, hän sanoi. ”Vielä hetken.” Hän ei ollut varma, miksi halusi pitää asian vain omana tietonaan vielä muutaman päivän, mutta niin oli. Daphnen vartalohan se oli, joka parhaillaan yritti kääntää sisuskalunsa nurinkurin, joten päätöskin oli hänen.

”Melkein unohdin”, Maria sanoi. ”Saimme viestin veljeltänne. Hän tulee kaupunkiin ensi viikolla.”

”Colinko?” kysyi Daphne.

Maria nyökkäsi. ”Perheineen.”

”Heidän on yöyttävä luonamme”, sanoi Daphne. Colinilla ja Penelopella ei ollut omaa kotia kaupungissa, joten he yöpyivät rahaa säästääkseen joko Daphnen tai perheen vanhimman veljen Anthonyn luona, joka oli perinyt arvonimen ja kaiken siihen liittyvän. ”Pyydä Belindaa kirjoittamaan kirje minun puolestani ja vaatimaan Colinia tulemaan Hastings Houseen.”

Maria nyökkäsi ja poistui.

Daphne voihkaisi ja nukahti.

Kun Colin ja Penelope saapuivat neljän kultaisen lapsensa kanssa, Daphne oli edennyt vaiheeseen, jossa hän antoi ylen useamman kerran päivässä. Simon ei vielääkään tiennyt Daphnen tilasta, sillä maaseudulla oli sattunut viivästyksiä – jokin pelto oli tulvinut – eikä Simon siksi palaisi kaupunkiin ennen kuin loppuviikosta.

Mutta Daphne ei antanut pahoinvoinnin estää häntä tapaa-
masta lempiveljeään. ”Colin!” hän huudahti nähdessään tutut

vihreät säihkysilmät. Hän ei voinut olla hymyilemättä riemukaasti. ”Aivan liian pitkstä aikaa.”

”Olen täysin samaa mieltä”, Colin sanoi ja halasi siskoaan pikaisesti samalla kun Penelope yritti hätistellä lapsia sisälle.

”Ei saa jahdata pulua!” Penelope komensi tomerasti. ”Olen pahoillani, Daphne, mutta –” Penelope riensi takaisin ulkoportaille ja nappasi seitsenvuotiasta Thomasta napakasti kauluksesta.

”Ole kiitollinen, että ipanasi ovat jo isompia”, Colin sanoi naurahtaen ja otti askeleen taaksepäin. ”Emme saa pidettyä – jestas, Daff, mikä sinua vaivaa?”

Veljet osaavat aina valita sanansa niin hienotunteisesti.

”Näytät kamalalta”, Colin sanoi aivan kuin asia ei olisi jo tullut selväksi.

”On vain hieman heikko olo”, Daphne mutisi. ”Taitaa johtua kalasta.”

”Colin-setä!”

Colinin huomio kiinnittyi onneksi toisaalle, kun Belinda ja Caroline kiitivät portaita alas vailla rahtustakaan hienon naisen eleganssia.

”Sinä!” Colin sanoi ja veti toisen tytöistä halaukseen. ”Ja sinä!” Colin nosti katseensa. ”Missäs kolmas on?”

”Amelia on ostoksilla”, Belinda sanoi ennen kuin kääntyi pienten serkkujensa puoleen. Agatha oli juuri täyttänyt yhdeksän, Thomas oli seitsemän ja Jane kuusi. Pikku-Georgie täyttäisi seuraavassa kuussa kolme vuotta.

”Oletpa sinä pitkä!” Belinda sanoi hymyssä suin.

”Kasvoin viisi senttiä viime kuussa!” Jane julisti.

”Viime vuonna”, korjasi Penelope lempeästi. Hän ei ylettänyt halaamaan Daphnea, joten hän vain nojautui eteenpäin ja tarttui kälyään kädestä. ”Tiedän, että tyttäsi olivat jo viime näkemällä melkein aikuisia, mutta se on silti joka kerta aikamoinen yllätys.”

”Niin minullekin”, myönsi Daphne. Toisinaan hän heräsi aamuisin ja puolittain odotti näkevänsä tyttärensä liivihameissa. Se, että he olivat hienoja naisia, aikuisia...

Se oli hämmentävää.

Elivätkö he onnellisina elämänsä loppuun asti?

Miten Eloise Bridgerton reagoi saadessaan tietää Lady Whistledownin todellisen henkilöllisyyden? Synnykö Francescalle ja Michaelille koskaan lapsia? Kuinka käy Hyacinthin etsimän timanttikätkön? Entä kumpi voittaa kaikkien aikojen krokettiottelun, Anthony vai Kate?

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä on jatkoa 1800-luvun Isoon-Britanniaan sijoittuvalle romanttiselle Bridgerton-sarjalle. Kirja sisältää yhdeksän ennen julkaisematonta tarinaa rakastettujen henkilöhahmojen myöhemmistä vaiheista.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4617-8

KANSI: EEVALIINA RUSANEN

ETUKANNEN KUVAT: KARTANO © LEE AVISON / TREVILLION IMAGES, KUKAT ISTOCK

TAKAKANNEN KUVA: SHUTTERSTOCK